

Arrest

nr. 279 406 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 augustus 2011 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn moeder die als Unieburger stond geregistreerd. Hij wordt in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart. De Nederlandse nationaliteit van verzoekers moeder wordt op 2 december 2013 evenwel ingetrokken, omwille van fraude. Haar verblijfsrecht in België, en dat van verzoeker, worden vervolgens op 30 januari 2014 ingetrokken. Op dezelfde datum wordt eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Dit bevel wordt verzoeker pas op 28 maart 2022, samen met de thans bestreden beslissing, ter kennis gebracht.

1.2. Verzoeker wordt op 10 juli 2020 ambtshalve geschrapt uit het Vreemdelingenregister.

1.3. Op 21 februari 2022 dient verzoeker een aanvraag in tot herinschrijving. Op 16 maart 2022 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie om verzoeker opnieuw in te schrijven. Deze beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd op 10.07.2020 ambtshalve geschrapt uit de vreemdelingenregister. Op 21.02.2022 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen géén gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene is namelijk geen houder meer van het verblijfsrecht, en dit reeds sinds 30.01.2014. De referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht bekwam, verloor het verblijfsrecht op 30.01.2014. Ook ten aanzien van betrokkene werd een zelfde beslissing genomen op diezelfde dag. Betrokkene werd opgeroepen ter betekening van deze beslissing, maar is niet komen opdagen, hoewel hij nochtans op het zelfde adres woonachtig was als zijn moeder en zij wel degelijk contact heeft opgenomen met de vreemdelingendienst van Antwerpen toenertijd. Betrokkene kan zich niet meer beroepen op art. 19 §1 van de wet van 15.12.1980 gelet hij het verblijfsrecht verloren heeft. De aanvraag tot herinschrijving dd. 21.02.2022 zal bijgevolg niet ten gronde behandeld worden en wordt heden als afgesloten beschouwd.

Voor zover zou worden geopperd dat de aanvraag tot herinschrijvign dient gemotiveerd te worden, dient opgemerkt te worden dat betrokkenes aanwezigheid in het Rijk bovendien wordt betwist van 10.10.2019 tot 23.06.2021 (voorstel ambtelijke schrapping tot de tewerkstelling waar betrokkene bewijzen van aanbracht). Overeenkomstig artikel 19 §1 van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene heden dus ook het verblijfsrecht zou hebben verloren, ware het niet dat betrokkene dus in feite reeds geruime tijd geen houder meer was van het verblijfsrecht.

Indien betrokkene opnieuw het verblijfsrecht wenst te bekomen, zal hij een nieuwe aanvraag moeten indienen op basis van enige verwantschap met een Belg/EU-onderdaan, dan wel op een andere basis die in de wet is voorzien.”

1.4. Eveneens op 16 maart 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten

Naam: [N.]

Voornaam: [N.K.T.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie tot intrekking van het verblijfsrecht dd. 30.01.2014, dewelke eveneens met een bevel gepaard ging, en de weigering herinschrijving dd. 16.03.2022.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Nergens in het dossier is er sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene die een bevel in de weg zou staan. Wat betreft betrokkenes gezins- en familieleven kan er dienstig opgemerkt worden dat betrokkene zijn verblijfsrecht reeds sinds 2014 werd ingetrokken, gezamenlijk met het verblijfsrecht van zijn moeder. Betrokkene stelt zelf dat zijn moeder terug naar Afrika

zou zijn, echter blijkt dat zij onder een andere naam in Luik gevestigd is. Ofwel speelt betrokkene geen open kaart ofwel weet hij daadwerkelijk niet van mevrouw [F.]s vestiging te Luik af. Bovendien kan dus heden evenmin blijken dat de vrouw in functie van wie hij destijds het verblijfsrecht verkreeg, daadwerkelijk betrokkenes moeder zou zijn. Betrokkene kwam op illegale wijze België binnen, er werd geen DNA-test uitgevoerd zoals nochtans in het kader van de lopende visumprocedure werd gevraagd. In elk geval is het redelijk te stellen dat er in elke van de mogelijke situaties geen sprake kan zijn van nauwe banden die (nog) zouden worden onderhouden in het Rijk waardoor het gezinsleven een beletsel zou vormen voor het nemen van huidig bevel. Uit niets blijkt verder dat betrokkene heden een relatie zou hebben aangeknoopt. Bovendien wordt betrokkene zijn aanwezigheid in het Rijk betwist in de periode van 10.10.2019 tot 23.06.2021. Vooreerst: indien betrokkene nog zo recentelijk heeft kunnen reizen, is het bij gebrek aan contra-indicaties redelijk te stellen dat hij dit heden nog steeds kan. Verder, voor zover betrokkene wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven zou beleven in het Rijk, is het redelijk te stellen dat gezien zijn aanwezigheid voor zo'n geruime periode wordt betwist, er evenmin kan gesteld worden dat zijn gezins- en familieleven zou geschonden worden. Kennelijk heeft hij dit eventuele gezins- en familieleven in België niet ononderbroken verdergezet. Derhalve kan het gezins- en familieleven van betrokkene niet opgeworpen worden als beletsel voor het nemen van dit bevel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als rechtsgrond artikel 7, 2° en verwijst dan naar het bevel dat opzichts verzoeker genomen werd op 30.01.2014.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt niet in dat niet onderzocht dient te worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel,

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt [...]:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...)"

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing neemt als motief:

“Zie motivatie tot intrekking van het verblijfsrecht dd. 30.01.2014, dewelke eveneens met een bevel gepaard ging, en de weigering herinschrijving dd. 16.03.2022.”

Deze motivering kan niet weerhouden worden als een deugdelijke motivering nu deze verwijst naar een beslissing van ondertussen meer dan 8 jaar geleden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo worden zowel de juridische als de feitelijke motieven vermeld. Allereerst wordt gemotiveerd dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat hij langer dan de toegelaten termijn in België verblijft. Verweerder motiveert vervolgens dat bij het nemen van deze beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat uit het dossier niet blijkt dat er sprake is van enige medische problematiek van verzoeker die de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou verhinderen. Wat betreft het gezinsleven van verzoeker, stelt verweerder vast dat verzoekers verblijfsrecht reeds in 2014 werd ingetrokken, samen met het verblijfsrecht van zijn moeder. In tegenstelling tot wat verzoeker verklaart, blijkt volgens verweerder dat verzoekers moeder niet naar Afrika is teruggekeerd, maar zou zij zich, onder een andere naam, in Luik hebben gevestigd. Verweerder stelt vast dat verzoeker ofwel geen open kaart speelt ofwel oprecht geen weet heeft van zijn moeders verblijf in Luik. Hij geeft nog aan dat er twijfels bestaan omtrent de band tussen verzoeker en zijn ‘moeder’. Hij wijst erop dat verzoeker op illegale wijze België is binnengekomen en dat er aldus geen DNA-test werd uitgevoerd. Verder motiveert hij dat het redelijk is om te stellen dat er in elk van de mogelijke situaties geen sprake meer is van nauwe banden die nog zouden worden onderhouden in België, waardoor niet blijkt dat enig gezinsleven een beletsel zou vormen voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wijst er daarnaast op dat uit niets blijkt dat verzoeker op heden een relatie zou hebben. Bovendien stelt verweerder dat verzoekers aanwezigheid in België wordt betwist voor de periode van 10 oktober 2019 tot 23 juni 2021. Verweerder stelt aldus dat, indien verzoeker toch een beschermenswaardig gezinsleven heeft, hij dit niet ononderbroken heeft verdergezet in België. Hij concludeert dat in geen geval sprake is van een gezins- en familieleven van verzoeker dat een beletsel kan vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast verwijst verweerder ook nog naar de motivering van de intrekking van het verblijfsrecht in de beslissing van 30 januari 2014 en naar de weigering van herinschrijving van 16 maart 2022.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In zoverre verzoeker betoogt dat een verwijzing naar een beslissing van acht jaar geleden geen deugdelijke motivering is, waarmee hij doelt op de verwijzing naar de beslissing tot intrekking van het verblijf van 30 januari 2014, wijst de Raad erop dat het huidige bevel om het grondgebied weliswaar verwijst naar deze beslissing maar daarnaast ook andere motieven bevat die pertinent en draagkrachtig zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is gemotiveerd wanneer alle motieven in hun geheel in ogenschouw worden genomen.

In de mate dat verzoeker aangeeft dat het bestreden bevel niet is gemotiveerd in het licht van “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” en uit dit bevel niet blijkt of er is onderzocht of hij op een andere basis verblijfsrecht heeft, gaat hij voorbij aan de motieven dat zijn verblijfsrecht reeds sinds 2014 is ingetrokken, dat hem op 16 maart 2022 de herinschrijving werd geweigerd en hij langer in

België verblijft dan toegelaten en dat noch enige gezondheidsproblematiek noch enig gezins- of familielevens zich verzet tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt bovendien niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Verzoeker geeft ten slotte niet aan dat er enige grond bestaat op basis waarvan hij nog verblijfsgerechtigd is of dat in zijn geval bepalingen uit een internationaal verdrag spelen die in het gedrang zouden kunnen komen in het licht waarvan geen enkele beoordeling blijkt, zodat een voldoende belang bij zijn kritiek ook geenszins blijkt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.3. Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoeker betwist niet dat zijn verblijfsrecht reeds op 30 januari 2014 werd ingetrokken en dat hem op 16 maart 2022 de herinschrijving werd geweigerd. In het verlengde hiervan weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat hij langer op het Belgische grondgebied verblijft dan toegestaan. Zoals reeds werd gesteld, heeft verzoeker verder onderzocht of enige gezondheidsproblematiek of enig gezins- of familielevens (de tenuitvoerlegging van) een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert, maar geoordeeld dat dit niet het geval is. Verzoeker gaat niet in op deze beoordeling en toont niet aan dat deze beoordeling in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat hem onterecht bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en evenmin dat er “een andere basis” zou bestaan op basis waarvan hij alsnog verblijfsgerechtigd zou zijn, zodat ook niet kan blijken dat enig onderzoek ter zake onterecht niet heeft plaatsgevonden.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat er nog andere documenten dan een geldig visum voor binnenkomst op het Belgische grondgebied worden genoemd in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Volgens hem miskent verzoeker de mogelijkheid om toegang te verkrijgen tot het Belgische grondgebied op grond van

de documenten genoemd onder 1° in dit wetsartikel, dit zijn *“documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit”*. Hij gaat er met zijn kritiek volledig aan voorbij dat in het bestreden bevel niet wordt gesteld dat hij in België verblijft zonder de vereiste (binnenkomst)-documenten, maar wel dat hij hier langer verblijft dan toegestaan. De relevantie van zijn betoog in het voorliggende geval blijkt dan ook niet. Bovendien maakt verzoeker ook helemaal niet aannemelijk dat hij houder is van dergelijke documenten, zodat elk belang bij zijn kritiek ontbreekt.

Verzoekers betoog laat niet toe vast te stellen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Eerste onderdeel,

Er wordt een termijn gegeven van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.

Tweede onderdeel,

Zelfs zo er toepassing zou kunnen gemaakt worden van één van de mogelijkheden van artikel 74/14 vreemdelingenwet moet die afwijking op zich gemotiveerd worden.

Vermeld artikel bepaalt immers dat er van de termijn van dertig dagen ‘kan’ van afgeweken worden, zodat het om een discretionaire bevoegdheid gaat en niet om een verplichte toepassing. Deze discretionaire bevoegdheid vereist een concrete, specifieke en afdoende motivering. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert een automatische toepassing.

Verzoeker verwijst in dit verband naar het UDN-arrest RvV n° 168 653 van 30 mei 2016 waarbij in verband met toepassing van een ander onderdeel van hetzelfde artikel 74/14 § 3 (met name 1° en 3°) de schending van de zorgvuldigheidsverplichting werd aanvaard en gesteld wordt dat voor toepassing van artikel 74/14 §3, 1° en 3° (risico op onderduiken; gevaar voor openbare orde) na ‘een zeer zorgvuldig en individueel onderzoek’ en dat voor het criterium ‘risico op onderduiken’ het motief dat betrokkene geen officieel adres in België heeft ‘voorkomt als een stereotiepe motivering en in elk geval geen blijk geeft van een voldoende zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van de verzoeken zouden wijzen op een risico dat hij zou onderduiken.’

In die zaak heeft de RvV de schorsing bij UDN bevolen omdat zij van oordeel was dat artikel 74/14 §3, 3° vreemdelingenwet geschonden was. Verzoeker sluit zich aan bij die zienswijze en meent dat de gehanteerde principes van zorgvuldig en individueel onderzoek, evenzeer in casu opgaan.”

2.6. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt in eerste instantie verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing geen wettelijke grondslag vermeldt voor het verlenen van een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt verder dat verweerder sowieso moet aantonen op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de afwijking steunt.

Verzoeker verwijst aldus zelf naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Zoals aangestipt, verwijst verzoeker zelf naar deze bepaling zodat hij niet kan voorhouden hiervan niet op de hoogte te zijn. Hiermee is reeds voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder in de bestreden beslissing de wettelijke termijn van maximum 30 dagen heeft toegepast, zonder hiervan af te wijken. Er is dus, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geen sprake van een afwijking van de termijn van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, zodat ook niet valt in te zien waarom hierover uitdrukkelijk diende te worden gemotiveerd. Om deze reden is de verwijzing naar het arrest van de Raad in de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid waarin wel sprake was van een dergelijke afwijking ook niet relevant, en dit nog daargelaten het gegeven dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker andermaal geen schending van de formele en de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.7. Verzoeker voert in de aanvang van zijn middel nog de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij laat echter na om te concretiseren op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling schendt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.8. Het tweede middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

2.9. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

"Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

“2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengen-grondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.”

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het vierde middel van dit verzoekschrift en naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden.

Er is met deze gezinssituatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

De bestreden beslissing verwijst nergens naar de het vervullen van de hoorplicht.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.”

2.10. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze effectief rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand van verzoeker.

Verzoeker heeft een reëel gezinsleven met zijn broers en zussen. Verder heeft verzoeker steeds full time gewerkt en spreekt hij ondertussen perfect Nederlands.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij op de hoogte is van de gezinssituatie en van de volledige familiale toestand van verzoeker. Er worden immers geen concrete gegevens aangaande het privéleven van verzoeker vermeldt. In ieder geval had verwerende partij hiervan op de hoogte kunnen zijn als verzoeker omstandig zou gehoord geweest zijn en had zij er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Algemeen dient bovendien een proportionaliteitsafweging te geschieden op basis van artikel 8 EVRM. Een proportionaliteitsafweging houdt in dat de belangen van de Belgische Staat concreet en genuanceerd worden afgewogen tegen de belangen van verzoeker. Dergelijke afweging is totaal afwezig in de bestreden beslissing.

De beslissing over het gezinsleven is aldus eenzijdig en dan nog onvolledig nu er geen concrete elementen aangaande verzoekers privéleven vermeld worden.

De motivering betreffende het gezins- en privéleven van verzoeker luidt als volgt:

“Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Nergens in het dossier is er sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene die een bevel in de weg zou staan. Wat betreft betrokkene gezins- en familieleven kan er dienstig opgemerkt worden dat betrokkene zijn verblijfsrecht reeds sinds 2014 werd ingetrokken, gezamenlijk met het verblijfsrecht van zijn moeder.”

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben.

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers gezinsleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Verweerder is niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoeker en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er heeft geen verhoor plaatsgevonden. De bestreden beslissing werd aldus genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, op te leggen.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.”

2.11. Deze middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.12. Voor wat betreft de ingeroepen schendingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, kan dienstig worden verwezen naar de voorgaande besprekingen. Hieruit blijkt ook reeds dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk een motivering is opgenomen met betrekking tot de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name met betrekking tot het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand.

Voor zover verzoeker nog van mening is dat de motieven van de bestreden beslissing stereotiep zijn, vindt dit geen steun in de concrete motieven ervan die er net van getuigen dat de individuele omstandigheden van zijn geval in rekening zijn gebracht. Bovendien dient te worden geduidd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt – opnieuw – niet aannemelijk gemaakt.

2.13. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat (de gemachtigde van) de minister c.q. de staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker geeft niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft met wiens hoger belang rekening had moeten worden gehouden en betwist verder ook niet dat hij geen gezondheidsproblemen heeft die zijn verwijdering van het grondgebied in de weg kunnen staan. Hij betoogt wel dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn broers en zussen.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, is er in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd aangaande zijn gezins- en familielevens in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM:

“Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Nergens in het dossier is er sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene die een bevel in de weg zou staan. Wat betreft betrokkenes gezins- en familielevens kan er dienstig opgemerkt worden dat betrokkene zijn verblijfsrecht reeds sinds 2014 werd ingetrokken, gezamenlijk met het verblijfsrecht van zijn moeder. Betrokkene stelt zelf dat zijn moeder terug naar Afrika zou zijn, echter blijkt dat zij onder een andere naam in Luik gevestigd is. Ofwel speelt betrokkene geen open kaart ofwel weet hij daadwerkelijk niet van mevrouw [F.]s vestiging te Luik af. Bovendien kan dus heden evenmin blijken dat de vrouw in functie van wie hij destijds het verblijfsrecht verkreeg, daadwerkelijk betrokkenes moeder zou zijn. Betrokkene kwam op illegale wijze België binnen, er werd geen DNA-test uitgevoerd zoals nochtans in het kader van de lopende visumprocedure werd gevraagd. In elk geval is het redelijk te stellen dat er in elke van de mogelijke situaties geen sprake kan zijn van nauwe banden die (nog) zouden worden onderhouden in het Rijk waardoor het gezinsleven een beletsel zou vormen voor het nemen van huidig bevel. Uit niets blijkt verder dat betrokkene heden een relatie zou hebben aangeknoopt. Bovendien wordt betrokkene zijn aanwezigheid in het Rijk betwist in de periode van 10.10.2019 tot 23.06.2021. Vooreerst: indien betrokkene nog zo recentelijk heeft kunnen reizen, is het bij gebrek aan contra-indicaties redelijk te stellen dat hij dit heden nog steeds kan. Verder, voor zover betrokkene wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven zou beleven in het Rijk, is het redelijk te stellen dat gezien zijn aanwezigheid voor zo'n geruime periode wordt betwist, er evenmin kan gesteld worden dat zijn gezins- en familielevens zou geschonden worden. Kennelijk heeft hij dit eventuele gezins- en familielevens in België niet ononderbroken verdergezet. Derhalve kan het gezins- en familielevens van betrokkene niet opgeworpen worden als beletsel voor het nemen van dit bevel.”

Verzoeker gaat geenszins in op deze motieven en betwist ze dus ook niet. Hij stelt wel dat er geen rekening is gehouden met zijn *“reëel gezinsleven”* met zijn broers en zussen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker volledig nalaat om zijn gezinsleven te concretiseren. De broers en zussen met wie hij een effectief gezinsleven zou beleven in België, worden zelfs niet bij naam genoemd, laat staan dat verzoeker aantoont op welke wijze hij dit beweerde gezinsleven met zijn broers en zussen onderhoudt. De Raad wijst er zo ook op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van voormeld verdragsartikel indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoeker verduidelijkt evenwel op geen enkele wijze de eventuele banden met zijn broers en zussen en brengt zodoende geen enkel bijkomend element van afhankelijkheid bij.

Gelet op de voorgaande vaststellingen maakt verzoeker een beschermenswaardig gezins- of familielevens, waarvan verweerder voor het nemen van de bestreden beslissing kennis had of had moeten hebben en waarmee onterecht geen rekening werd gehouden, niet aannemelijk. Er kan bijgevolg ook geen sprake zijn van een noodzaak tot verdere belangenafweging of proportionaliteitstoets of van een positieve verplichting die rust op verweerder om dit gezinsleven te handhaven.

Bovendien laat verzoeker de verdere motivering in de bestreden beslissing ook volledig ongemoeid, met name dat zijn aanwezigheid in het Rijk wordt betwist voor de periode tussen 10 oktober 2019 en 23 juni 2021, dat indien hij tijdens deze periode heeft kunnen reizen hij dit op heden ook kan doen en dat, zelfs indien hij een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben in België, het redelijk is om te stellen dat zijn gezinsleven niet wordt geschonden door het bevel om het grondgebied te verlaten, daar hij reeds voor een geruime tijd niet in België heeft verbleven. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift geenszins dat hij in de genoemde periode niet in België aanwezig was en legt ook geen enkel stuk voor dat het tegendeel zou kunnen staven.

Verzoeker wijst verder op een privéleven. Hij betoogt dat hij steeds *“full time”* heeft gewerkt en dat hij ondertussen perfect Nederlands spreekt. Hij laat echter na om hiervan enig begin van bewijs voor te leggen. Zelfs voor zover hij in het verleden in België gedurende een bepaalde periode heeft gewerkt en

hier sociale contacten heeft, kan hiermee nog niet blijken dat hij actueel dermate hechte sociale, persoonlijke of economische banden met België heeft die maken dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven. Al zeker kan verzoeker niet overtuigen dat er sprake is van een privéleven dat van die aard is dat er op verweerder enige verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM zou rusten om hem verder op het Belgische grondgebied te laten verblijven. Verzoeker toont ook niet aan dat van hem niet in redelijkheid kan worden verwacht dat hij in zijn land van herkomst of elders waar hij kan verblijven een privéleven uitbouwt. Verweerder stelt zo ook net vast, hierin niet tegengesproken door verzoeker, dat voor de periode van 10 oktober 2019 tot 23 juni 2021 niet blijkt dat hij nog aanwezig was op het Belgische grondgebied. Er kan dus niet blijken dat verzoeker enkel in België een privéleven kan leiden en evenmin dat de banden met België zodanig hecht zijn dat deze de bescherming van artikel 8 van het EVRM in werking kunnen stellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden vastgesteld. Deze laatste bepaling handelt bovendien ook enkel over het gezins- of familieleven, niet over het privéleven.

2.14. Verzoeker kan zich verder niet dienstig beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas kan leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij niet werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt zulks inderdaad niet. De Raad herhaalt evenwel dat een schending van het hoorrecht pas kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing indien verzoeker aannemelijk maakt dat, als hij wel zou zijn gehoord, de procedure een andere afloop had kunnen hebben, quod non in casu. Verzoeker wijst nogmaals op zijn *“gezins- en familiale toestand”*. Evenwel is verweerder wel degelijk nagegaan of verzoeker enig gezins- of familieleven heeft dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg kan staan, maar heeft hij op gemotiveerde wijze geoordeeld dat hiervan geen sprake is. Verzoeker brengt geen argumenten naar voor die maken dat hierover anders had kunnen worden geoordeeld. Hij brengt evenmin een concreet begin van bewijs van een beschermenswaardig privéleven naar voor. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat, indien hij was gehoord, hij nog argumenten had kunnen aanbrengen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Een schending van de rechten van verdediging of van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht blijkt niet.

2.15. Verzoeker voert in de hoofding van zijn vierde middel nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM, doch laat na om deze schending verder uit te werken. Hij concretiseert op geen enkele wijze waarom het bestreden bevel en de terugkeer naar Ghana een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zouden meebrengen. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.16. Rekening houdend met wat voorafgaat, toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, dat hieraan een onzorgvuldige feitenvinding ten grondslag ligt of dat de motieven kennelijk onredelijk zijn. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt andermaal niet.

2.17. Het derde en vierde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS